

opusdei.org

Sobota 8. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 8. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježišova
autorita; dôvera, ktorá
prekonáva strach; prelomenie
masiek.

01.06.2024

ZATIAL ČO Ježiš chodil po chráme,
prišli k nemu niektoré židovské
autority a pýtali sa ho: „Akou mocou
toto robíš? Alebo kto ti dal moc, aby
si to robil?“ (Mk 11, 28). Ved' mnohí
ho videli vyháňať démonov,

rozmnožovať chleby a kriesiť mŕtvych len jeho slovom. A nielen to: všimli si aj to, že jeho učenie dokáže zhromaždiť zástupy a nadviazať kontakt s ľuďmi. Preto chcú vedieť, akou mocou koná takéto zázraky.

Ježišova moc nie je v prvom rade ľudská, ale božská: je to jeho Otec Boh, ktorý ho pomazal. Preto vždy odmieta akýkoľvek pokus vyhlásiť ho za pozemského kráľa, hoci mu všetko patrí. Keď koná zázraky a vyučuje, nesleduje úspech ani chválu: poháňa ho iba túžba podeliť sa s každým človekom o božské priateľstvo, a tak sa snaží plniť vôľu svojho Otca. A to je v istom zmysle kľúč k jeho autorite.

Pánov štýl kontrastuje so štýlom zákonníkov a doktorov Zákona. Tí síce učili z katedry, ale v mnohých prípadoch sa o ľudí nezaujímali. Ukladali neúnosné povinnosti, ale nebrali ich na seba. „Ježišovo učenie

naopak vyvoláva údiv, pohnutie srdca, pretože to, čo dáva autoritu, je práve blízkosť, a Ježiš sa priblížil k ľuďom, a preto chápal ich problémy, bolesti a hriechy“^[1]. Farizeji stratili autoritu, pretože sa vzdialili od Boha a od ostatných. Môžeme prosiť Pána, aby sme vedeli pestovať túto dvojitú blízkosť k nemu a k ľuďom, aby nás Boh pomazal aj svojou autoritou, ktorá sa prejavuje v schopnosti deliť sa o to najcennejšie, čo je Božie priateľstvo.

JEŽIŠOVA AUTORITA sa neriadi ľudskou logikou moci. Nevnučuje sa, nedáva sa rešpektovať demonštráciou sily, ale víťazí jemnosťou svojej lásky. Najmä pre svojich najbližších, ako boli apoštoli, nebol Pán len niekým, kto robí úžasné zázraky a prednáša veľké reči: bol Majstrom, ktorý ich miloval

celým svojím srdcom. Boli svedkami náklonnosti, ktorú im deň čo deň prejavoval v podobe drobných detailov, času, ktorý s nimi trávil, a keď to bolo potrebné, aj napomenutiami, ktoré s láskou robil. Nie nadarmo im pred vystúpením do Neba hovoril: „Nazval som vás priateľmi“ (Jn 15, 15).

Práve táto dôvera, potvrdená zoslaním Ducha Svätého na Turíce, urobila z týchto mužov piliere Cirkvi. Ježiš s nimi nadviazal vzťah, ktorý rástol, až im otvoril svoje srdce dokorán. Samozrejme, poznal obmedzenia a nedostatky každého z nich, ale dôvera, ktorú do nich vložil, im umožnila objaviť ich potenciál, možno latentný kvôli ich neistote alebo strachu zo zlyhania. Vedomie, že si ich Kristus vybral, že ich pozná lepšie ako ktokoľvek iný a že im chce napriek všetkému dôverovať, ich posúvalo vpred v ich dobrodružnej

ceste po svete, aby hlásali Ježišovo evanjelium.

„Boh často využíva autentické priateľstvo na uskutočnenie svojho spásonosného diela^[2], komentuje prelát Opus Dei. Keď vládne atmosféra dôvery, niet strachu, že niekto uvidí naše slabosti a zápasy alebo spozná naše nádeje a projekty: ten, kto nás miluje, nám pomôže zabrániť, aby sa naše limity stali prekážkami. Na budovanie tohto vzťahu je potrebné nezostať sám, v medziach našej existencie, ale pochopiť, že sa oplatí ísť na stretnutie s niekým, kto nám môže pomôcť svojím priateľstvom. Dôvera si vyžaduje dôveru a ani riziko, že nás druhá osoba zraní, sa nedá porovnať so ziskom, ktorý nám prinesie učiť sa milovať a nechať sa milovať, pretože Boh nás uistuje o svojej prítomnosti prostredníctvom kresťanského priateľstva.

.....

JEŽIŠ urobil prvý krok, aby si získal srdcia apoštolov. A oni odpovedali tým, že otvorili svoje srdcia dokorán a podelili sa s ním o všetko, čo v nich bolo. Tento vzťah nášho Pána s učeníkmi inšpiroval svätého Josemaríu k tomu, aby napísal toto miesto v Ceste: „Napísal si mi: *Modliť sa znamená hovoriť s Bohom. Ale o čom? — O čom? O ňom, o sebe: o tvojich radoostiach, smútkoch, o úspechoch a zlyhaniach, o vznešených túžbach, o bežných starostiach... o slabostiach! A o tvojej vďake a tvojich prosbách, o Láske a odprosení. Jedným slovom: spoznávať Jeho a spoznávať seba: zblížiť sa!*“^[3].

Keď sa správame k človeku, ukazujeme sa takí, akí sme. Aj keď sa spočiatku môžeme skrývať za masky, tie budú mať tendenciu miznúť, ak je priateľstvo autentické a postavené na

dôvere, a tá založená na pravde každého z nás. Niečo podobné sa deje aj s Ježišom: ponúka nám jedinečné a úprimné priateľstvo a zároveň počíta s našou vlastnou slobodou, aby sme mu dovolili vstúpiť do najintímnejšej a najcennejšej časti našej duše. Takto mu môžeme postupne, prostredníctvom modlitby a nášho vzťahu s ním, ukázať každú oblasť nášho života, tak tú, ktorá dáva dôvod na naše najvznešenejšie túžby, ako aj tú zložitejšiu a nejasnú, ktorá niekedy hrozí zničiť našu nádej. Ježiš vždy odpovedá na našu dôveru tým, že túto skutočnosť osvetlí pohľadom plným optimizmu, ktorý nás vedie k tomu, aby sme zo seba vydali to najlepšie.

Matky sú odborníčky na poznanie svojich detí s obdivuhodnou istotou a hĺbkou. Zdá sa, že pre ne neexistujú masky, ktoré by zakrývali spôsob bytia ich detí alebo ich duševný stav. Svojou múdrosťou premieňajú svoj

pohľad na slová, ktoré povzbudzujú, ktoré ponúkajú cestu vpred, ktoré s jemnosťou a nežnosťou obnovujú dôveru. Mária, naša nebeská Matka, pozná naše obavy a naše nádeje. Tak ako v Káne Galilejskej nám ukazuje cestu k svojmu Synovi, aby sme mu mohli otvoriť svoje srdcia dokorán.

---

[1] František, *Homília*, 9-I-2018.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 1-XI-2019, bod 5.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 91.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sobota-8-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-8-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (22.04.2025)